

havde man også en indiskfødt medarbejder. Han havde en hjemmearbejdsplads, han tjente en tiendedel; hans hjemmearbejdsplads befandt sig i Bangalore i Indien. For denne tiendedel beskæftigede han otte mennesker, han forsørgede otte mennesker i sin familie; i øvrigt var det lidt svingende arbejdstider, han havde. Jeg tror stort set aldrig, han gik hjem, men han havde jo også konen til at komme med de varme måltider, og i øvrigt trivedes han med det her job. Han syntes, det var spændende, han blev der, og så havde han jo også hele menageriet med bestemødre osv. til at tage sig af børnene; han skulle ikke ud og købe ind inden klokken 5.

Jeg fortæller historien, fordi jeg synes, den satte mange tanker i gang. Ikke at jeg nogen sinde har flirtet med tanken om, at Danmark skal klare sig med en tiendedel af lønningerne – aldrig. Men hvad nu, hvis det ikke bare er den indiske medarbejder hos den århusianske virksomhed, der har sin hjemmearbejdsplads i Bangalore, men at det bliver en større og større del af arbejdsstyrken herhjemme, der på forskellig vis – og takket være den nye teknologi selvfølgelig – kan få en hjemmearbejdsplads inden for en lang række og et stigende antal erhverv?

Om 10 år bliver det ikke kun for de sofistikerede edb-løver. Det bliver et helt andet mønster, vi får at se, et andet bosættelsesmønster, for det er jo ligegyldigt, hvor vi bor; hvorfor skal vi så alle sammen klumpe os sammen dér, hvor det er dyrest, med boligstøttens stigning til følge? Hvad bliver prioriteringerne inden for daginstitutionerne, hele det område, hvis mor arbejder hjemme 3 dage om ugen og far 2 dage om ugen? Hvordan ser familielivet ud, hvordan ser kernen ud, hvordan bliver hele den dagligdag? Det bliver noget helt andet.

Jeg synes, det er så uinteressant at sidde og høre på fremskrivninger – ganske vist var det Finansministeriet, så må jeg jo tage hatten af, det skal man vel – men jeg synes, det er fuldstændig uinteressant at sidde og diskutere, hvad der nu er fritidssamfundssceneriet – jeg kender i øvrigt heller ikke nogen, der er gået ind for det endnu – eller arbejds-sceneriet, for hvor holder det ene op, og hvor begynder det andet, hvis det her, som jeg prøvede at skitsere, bliver samfundsviklingen?

Derfor tror jeg, man skal passe meget på i sådan en velfærdsdebat ikke bare at fremskrive gårsdagens samfundsproblemer; det kan alle gøre. Vi kan sagtens se på, hvordan danskerne har opført sig i de sidste 10 år, og så kan vi

fremskrive og sige: uændret og alt andet lige, som det hedder. Men alt andet er bare ikke lige.

Det kan så virke, som om man slet ikke kan diskutere noget som helst, for vi ved ikke, hvor vi havner. Globalisering taler vi alle sammen om, men hvilken konsekvens får den? Hvad bliver det for job, vi skal have? Hvem skal have dem, hvordan skal de udføres, eksempelvis hjemme på virksomheden, osv.? Tænk på, hvad det betyder i transportbesparelser i det danske samfund. Velfærdssamfundet har vel også noget med miljø at gøre.

Jeg er lidt flov over, at jeg skal være den første, der nævner det i velfærdsdebatten, men lad det være gjort; det hører vel også med til et velfærdssamfund. Det giver nogle fuldstændig anderledes perspektiver. Den gode lærer har måske 16.000 elever til sin franskundervisning, fordi de kan koble sig ind på nettet og få den, der er bedst til det. Folkeskolen kunne måske blive en heldagsforeteelse med en lang række aktiviteter, som fuldt ud kunne gøre det ud for nogle af de mere bevidstløse, der foregår i visse fritidsklubber rundt omkring – et helt andet samfund.

Derfor skal vi passe på, at vi ikke bare ser tilbage og ser på, hvordan danskerne så i øvrigt har opført sig, så skriver vi det frem, og så kan vi mane alle mulige skræmmebilleder frem.

I det hele taget har jeg meget lidt tilovers for dem, der er så modige, at de sætter sig ned og siger: Uh, det får vi ikke råd til. Jeg synes ikke, det er udtryk for mod – sådan kan man måske ikke sige – men det er så ikke min form for mod. Jeg synes, modet må bestå i, at vi siger: Vil vi have råd til det, eller vil vi ikke have råd til det? Og hvis vi vil have råd til det, hvordan får vi så det?

Det er CD's indfaldsvinkel til velfærdssamfundet. Vi ønsker råd til det, og det kommer ikke af sig selv. Det skal guderne vide.

Stærk økonomi har været nævnt. Stærk erhvervspolitik kan ingen undre sig over at jeg vil nævne. Danmark er i dag placeret midt i billedet af regioner i Europa, når det gælder om vækst og fremgang. Det er ikke imponerende. Der må være noget, vi kan gøre bedre. Der skal tjenes masser af penge hjem til det her samfund, hvis vi skal have råd, men CD mener, at vi skal have råd.

Noget af det, jeg synes gik fint igennem begge ministres taler i dag, og som jeg gerne vil sige tak for også, ligesom andre har gjort det, er, at det er vigtigt at få slået principperne fast for partierne og deres syn på velfærdssamfundet.